

въ лѣто 1872, чюхмы че ся издала върху нежъ въ *пета и шеста книжка година I отъ Періодическото Списание на Блг. Книжевно Дружество* критика, коіѣто съ нетърпѣніе чакахмы да получимъ, надѣжше ся да видимъ въ нежъ волныты и неволныты си погрѣшкы и недостаткы, за да гы поправимъ и допълнимъ въ полжъ нашъ и народнъ. Слѣдъ многомѣсечно же чаканіе сподобихмы ся най-сетѣвъ при конца лѣта 1872 да получимъ реченѣтъ книжкѣ и прочетемъ тѣжъ критикѣ.

Видѣхмы убо че тая критика, направена върхъ 30 само страници отъ нашѣтъ исторіѣж, объема 35 страници отъ реченото списаніе, т. е. до 43 страници като нашиты. Видѣхмы и че отъ реченыты 35 критическы страници, 29-тѣ были писани въ Москвѣ отъ ученаго Г-на М. Дринова, а другити 6 отъ редакціѣтъ на реченото *Періодическо Списание*, т. е. (както ся послѣ научихмы) отъ дѣловодителя на Дружеството Г-на В. Стоянова.

Нѣи быхмы отъ сѣрдце благодарили Г-ну Дринову и Г-ну Стоянову, ако въ критикыты си тѣи ны быхъ наистинѣ освѣтили въ нашиты случайно темности и неразбранности, и научили въ нашиты възможны невѣжества и незнанія, като докажѣтъ съ здравы и силны доказателства че онова що смы нѣи рекли и писали не е истинно нѣи право, а онова що тѣи казватъ и пишѣтъ е самата истина. Но напусто нѣи съ вниманіе прочетохмы дважъ и трижъ тѣхныты критикы; такыва доказателства никакъ не можихмы да намѣримъ, а намѣрихмы 1-о че, върхъ онова що смы нѣи писали, и доказвали, тѣи полагаѣтъ просты и голы увѣренія че то не было право, и че доказателствата ны не чинѣтъ пары; и 2-о че, върхъ онова що нѣи не смы нѣито писали нѣито искали да докажемъ, тѣи пакъ просто и безмѣстно увѣрѣватъ че нѣи смы го ужъ писали, и за това ны укорѣватъ.

Отъ все това нѣи и неволею заключихмы, че тѣе наши критики или не ны сѣж разбрали, или не знаѣтъ що е и какъ ся врави критика.

Слѣдователно нѣи можахмы и съвсѣмъ безъ отговоръ да оставимъ тѣхнѣтъ реченѣ критикѣ, и на това бѣхмы до сега мнѣніе. Но понеже послѣ размыслихмы че истината, най-паче за народны дѣла, трѣба да ся представи чи-